

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதீராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர் 466)

Apr (2) / 2026

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவர்கள்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

பார்த்தசாரதி ஸ்ரீதரன்

உதவி: க்ருஷ்ணா ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....3
2. பெரியாழ்வார் திருவாய்மொழி (வ்யாக்யானம்).....22

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 431)

7-1-3. வேதியா நிற்கும் ஐவரால் வினையேனை மோதுவித்து உன் திருவடிச்
சாதியா வகை நீ தடுத்து என் பெறுதி அந்தோ
ஆதி ஆகி அகல் இடம் படைத்து உண்டு உமிழ்ந்து கடந்து இடந்திட்ட
சோதி நீள் முடியாய் தொண்டனேன் மதுகுதனனே

பொருள் – அனைத்திற்கும் காரண பூதனாக உள்ளவன் என்பதால், மிகவும் பரந்து விரிந்துள்ள இந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, ப்ரளய ஆபத்து ஏற்பட்டபோது அதனை வயிற்றில் வைத்துப் பாதுகாத்து, அதன் பின்னர் அதனை வெளியிட்டு, அதனை வேறு ஒருவர் சொந்தம் கொண்டாடும்போது அளந்து, நைமித்திக ப்ரளயத்தில் வராக ரூபம் எடுத்து இடர்ந்து, இதன் விளைவாக அனைத்திற்கும் எஜமானன் என்பதை மறைமுகமாக உணர்த்தவல்ல தேஜஸ்ஸையும் உயர்த்தியையும் கொண்ட நீண்ட க்ரீடம் உள்ளவனே! உன்னையே எப்போதும் அனுபவித்தபடி இருக்கவேண்டும் என்ற ஆசை கொண்டவனாக இருக்கும் என்னுடைய விரோதிகளை அழிக்கவல்லவனே! என்னை எப்போதும் ஊடுருவத் தயாராக உள்ள ஐந்து இந்த்ரியங்கள் மூலமாக, என்னை உனது பாதுகாப்பிற்கு விஷயமாகாதபடி செய்யவல்ல பாபம் கொண்ட என்னை, மேலும் தாக்கி, அனைத்தையும் காப்பாற்றும் உனது திருவடிகளை அடைய இயலாதபடி தடுத்து, நீ என்னை பயன் அடையப்போகிறாய்!

அவதாரிகை - “ஐகத்துக்கு ஸர்வவித ரக்ஷகனாய் வைத்து, என்னை உன் திருவடிகளிலே கிட்டாதபடி இந்த்ரியங்களாலே நலிவித்தால் உனக்கு என்ன ப்ரயோஜனம் உண்டு?” என்கிறார்.

விளக்கம் - “இந்த ஐகத்திற்கு நீ அனைத்துவிதங்களிலும் ரக்ஷகனாக உள்ளாய். ஆயினும் என்னை அனைத்துவிதமாகவும் துன்புறுத்தி, நான் உனது திருவடிகளை அடைய இயலாமல் செய்கிறாய். இதனால் உனக்கு என்ன பயன்?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வேதியாநிற்கும்) அழகிதாக எல்லா அவஸ்தைகளிலும் அடிமை செய்ய ஆசைப்பட்டேன். “உடனாய் மன்னி” என்று பாரித்ததெல்லாம் இவற்றுக்குப் பணி செய்கைக்காவதே! (வேதியாநிற்கும்) வேதனையே பண்ணாநிற்கும். “யாவஜ் ஜீவமக்நிஹோத்ரம் ஜுஹூயாத்” என்றால், “ஸாயம் ப்ராத:” என்று ஒரு காலங்களிலே ஒதுக்கா நின்றதிநே; அங்ஙனன்றிக்கே, ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அடிமை செய்ய ஆசைப்பட்டுச் சொன்னதெல்லாம் இவற்றின் பக்கலிலேயானபடி.

விளக்கம் - (வேதியாநிற்கும்) - “வேதியா நிற்கும் - இடைவிடாமல் துன்புறுத்தியபடி” என்று நிகழ்காலத்தில் கூறுவதன் கருத்தை அருளிச்செய்கிறார்; எனது அனைத்து நிலைகளிலும், உனது அனைத்து நிலைகளுக்கும் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருக்கவேண்டும் என்று நான் ஆசைப்பட்டேன். ஆனால் திருவாய்மொழி (3-3-1) - உடனாய் மன்னி - என்று நான் விரும்பிய அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களும், இந்த இந்த்ரியங்களுக்குப் பணி செய்வதற்காகவே ஆயிற்றே! (வேதியா நிற்கும்) - வேதனை செய்தபடி உள்ளன. யஜுர்வேதம் - யாவஜ் ஜீவமக்நிஹோத்ரம் ஜுஹூயாத் - உயிருடன் இருக்கும்விதத்தில் அக்நிஹோத்ரம் செய்யவேண்டும் - என்றால், “ஸாயம் ப்ராத: - மாலை காலை” என்று ஒரு குறிப்பிட்ட காலங்களில் மட்டுமே செய்தால் போதுமானதாகாது அல்லவோ? அது போன்று அனைத்து காலங்களிலும் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்னும்போது, இவ்விதம் இவற்றால் துன்பம் அடைந்தால், கைங்கர்யம் செய்வதற்கு இயலாது அல்லவோ? அல்லது, அனைத்து நிலைகளிலும் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருக்கவேண்டும் என்று விரும்பிக் கூறியவை அனைத்தும், இவற்றின் விஷயத்தில் ஆகின்றது.

வ்யாக்யானம் - (வினையேனை) போகத்திற்குப் பாரித்ததெல்லாம் க்லேசப்படுகைக்கு உடலாவதே. (உன் திருவடிச் சாதியாவகை நீ தடுத்து) என்ன உறவின் கனந்தான்! தம்முடைய குற்றத்துக்கும் அவனை வெறுக்கும்படி காணும் ஸம்பந்தமிருக்கிறபடி. ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணி பலத்துக்கு விரோதம் பண்ணுவாரைச் சொல்லுமாபோலே சொன்னபடி பாரீர். உன் திருவடிகளை ஸாதியாதபடி தகைந்து. (என் பெறுதி) என் ஸ்வரூபமழியுமித்தனையோ வேண்டுவது? நான் படுகிற வ்யஸந்தால் உனக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமுண்டாகில் எனக்கு அதுவேயமையும்; உனக்காக இருக்குமதிறே எனக்கு வேண்டுவது. “ஜலாந் மத்ஸ்யா விவோத்த்ருதௌ” என்கிற இளையபெருமாள், தூர்வாஸர் வர, “பெருமாளுக்கு ஓர் அவத்யம் வரவொண்ணாது” என்று தம் நோவு பாராதே விடைகொண்டாரிறே.

விளக்கம் - (வினையேனை) - இன்பத்திற்காக எண்ணியவை அனைத்தும் துன்பம் அடைவதற்குக் காரணமாயின. (உன் திருவடிச் சாதியாவகை நீ தடுத்து) - என்னே அவனுக்கும் இவருக்கும் உள்ள உறவின் கனம்! தனது குற்றங்களுக்கு அவனை வெறுக்கும்படியாக ஸம்பந்தம் உள்ளதே! ஸாதனங்கள் பலவற்றையும் கைக்கொண்டு, பலன் கிட்டும்போது, அதனை தடுக்க எண்ணுபவர்களைக் கூறுவது போன்று இவர் கூறுவது காண்க. உனது திருவடிகளை அடையாதபடி தடுத்து. (என் பெறுதி) - எனது ஸ்வரூபம் அழிவதை மட்டுமே காணவேண்டுமோ? அதாவது உனது திருவடிகளை அடையவிடாமல் என்னை நீ தடுத்து, என்ன பயன் பெறப்போகிறாய்? எனது ஸ்வரூபம் அழிவதை மட்டுமே நான் காண்கிறேன் அல்லாமல் வேறு எந்த ஒரு பயனையும் காணவில்லை. நான் அடையும் துன்பங்கள் மூலம் உனக்கு ஏதும் பயன் ஏற்பட்டால் எனக்கு அதுவே போதுமானதாகும். “உனக்காக நான் உள்ளேன்” என்ற நிலை மட்டுமே எனக்குப் போதுமானதாகும். இதற்கு ஒரு உதாரணம் கூறுகிறார்; அயோத்யாகாண்டம் (53-31) - ஜலாந் மத்ஸ்யா விவோத்த்ருதௌ - தண்ணீரிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட மீனைப் போன்று - என்று கூறிய லக்ஷ்மணன், தூர்வாசர் வந்தவுடன், இராமனுக்கு எந்த ஒரு துன்பமும் வரக்கூடாது என்று தன்னுடைய துன்பத்தைப் பாராமல் விடை கொண்டார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (என் பெறுதி) ஸ்ரீபரதாழ்வானை நீ ஸத்யப்ரதிஜ்ஞனாகைக்காகப் பிரித்து வைத்தாய்; என்னிருப்புக்கு உனக்கென்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? (அந்தோ) ஸ்வப்ரயோஜநமின்றியிலே பராநர்த்தமே ப்ரயோஜநமாக நலியும்படி பிறந்தேனே.

ரஷணமே ப்ரயோஜனமாக இருக்கிறவன், ந்ருசம்ஸரைப் போலேயாவதே! (ஆதியித்யாதி) உனக்கொரு ப்ரயோஜனமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் ரஷிக்குமவனல்லையோ நீ! ஆனபின்பு உனக்கு இது போருமோ? ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகந் தொடக்கமான திவ்யாபரணங்களை தரித்துக் கொண்டு நித்யஸூரிகள் நடுவே இருக்கக்கடவ நீ, ஜகத்காரணபூதனாய்ப் பரப்பையுடைத்தான பூமியை ஸ்ருஷ்டித்து, பின்னை ப்ரளயாபத்து வர வயிற்றிலேயெடுத்து வைத்து, அநந்தரம் வெளிநாடு காணப் புறப்படவிட்டு, பின்னை மஹாபலி அபஹரிக்க எல்லை நடந்து மீட்டுக் கொண்டு, பின்னை நைமித்திக ப்ரளயத்திலே மஹாவராஹமாயெடுத்துக் கொண்டேறி, இப்படிகளாலே ஸ்வரஷணங்களையும் பண்ணுமவனல்லையோ?

விளக்கம் – (என் பெறுதி) - தனது ப்ரயோஜனத்திற்காக மற்றவர்களுடைய துக்கத்தைப் பாராமல் கார்யம் செய்த இடம் உள்ளதோ என்பதற்கு விடை தருகிறார்; நீ ஸத்யம் தவறாதவன் என்பதால், கொடுத்த வாக்கிற்காகப் பரதனைப் பிரித்து வைத்தாய். ஆனால் எனது இருப்பினால் உனக்கு என்ன பயன் உள்ளது? ஆகவே பிரிக்க எண்ணுகிறாய். (அந்தோ) – தனக்கு எந்த ஒரு பயனும் இன்றி, மற்றவர்களுக்குத் துன்பம் தருவதையே ப்ரயோஜனமாக நலியும்படிப் பிறந்தேனே! பாதுகாத்தல் என்பதையே தனது பயனாகக் கொள்பவன், கருணை இல்லாதவர்கள் போன்று இன்று ஆனானே! (ஆதியித்யாதி) - உனக்கு எந்த ஒரு பயனும் இல்லை என்றுள்ளபோதிலும் காப்பாற்றுபவன் அல்லவோ நீ? இவ்விதம் உள்ளபோது, என்னை இப்படியாகச் செய்தல் சரியா? ஆதிராஜ்யத்தின் நாதன் என்பதை வெளிப்படுத்தும்விதமாக க்ரீடம் தொடக்கமாக உள்ளிட்ட பல திவ்யமான ஆபரணங்களைத் தரித்தபடி, நித்யஸூரிகளுடைய நடுவில் இருக்கக்கடவ நீ, இந்த ஜகத்தானது உண்டாகக் காரணமாக உள்ளவனாக, மிக்க பரப்பு கொண்ட பூமியைப் படைத்து, அதன் பின்னர் ப்ரளய ஆபத்து வந்த நேரத்தில் அதனை உனது திருவயிற்றில் எடுத்து வைத்துக் காப்பாற்றி, பின்னர் வெளியே விட்டு, பின்னர் அதனை மஹாபலி அபகரித்தபோது எல்லை நடந்து சென்று மீட்டு எடுத்து, பின்னர் நைமித்திக ப்ரளயத்தின்போது மஹாவராஹமாக எடுத்துக் கொண்டு மேலே ஏறி, இப்படியாக உள்ள பலவிதமான காப்பாற்றும் செயல்களைச் செய்பவன் அல்லவோ நீ?

வ்யாக்யானம் - (தொண்டனேன் இத்யாதி) இவன் ரக்ஷகன் என்னுமிடத்துக்கு முன்னேயொன்று தேடிச் சொல்லவேணுமோ? மதுவைப் போக்கினாப்போல என் இந்திரிய வச்யதையை இன்றிருந்து போக்கினவனன்றோ? தொண்டன் - இதர விஷய சபலன். தன் படிகளைக் காட்டியெனக்குப் புறம்புண்டான வாஸநையைப் போக்கி, இன்று கைக்கெட்டாதிருக்கிற இதுவேயிறே குறை.

விளக்கம் - (தொண்டனேன் இத்யாதி) - “இவன் காப்பாற்றுபவன்” என்பதை உணர்ந்த பின்னரும், இவ்விதம் ஒன்றுக்கு முன்பு மற்றொன்று என்று தேடித் தேடித் திரிந்து கூறவேண்டுமோ? மது என்ற அஸுரனை அழித்தது போன்று, நான் எனது இந்திரியங்களுக்கு கட்டுப்பட்டு இருத்தலிருந்து இன்று காப்பாற்றியவன் அல்லவோ? தனது பல்வேறு விதங்களை எனக்குக் காண்பித்து, எனக்கு மற்ற விஷயங்களில் ஏற்பட்ட வாஸனைகளை விலக்கி, இன்று எனது கைக்கு எட்டாமல் அவன் உள்ளது மட்டுமே எனக்குக் குறையாக உள்ளது.

7-1-4. சூது நான் அறியா வகை சுழற்றி ஓர் ஐவரைக் காட்டி உன் அடிப் போது நான் அணுகா வகை செய்து போதி கண்டாய் யாதும் யாவரும் இன்றி நின் அகம்பால் ஒடுக்கி ஓர் ஆலின் நீள் இலை மீது சேர் குழவி வினையேன் வினை தீர் மருந்தே

பொருள் - அனைத்து அசேதநங்களையும், அனைத்து சேதநங்களையும், எதனையும் விடாமல், உனது திருவயிற்றின் ஒரு சிறிய பகுதியில் மட்டுமே இருக்கும்படிச் செய்து, இன்ன இடத்தில் முளைத்து எழுந்தது என்று அறியாதபடியாக உள்ள ஓர் ஆலமரத்தின் முகிழ்விரிந்து நீண்டபடி உள்ள இலை மீது, “ப்ரளய ஆபத்தில் விழுவோம்” என்று அறியாதபடி திருக்கண்கள் வளர்ந்தருளும் குழந்தாய்! பாபத்தைக் கொண்டு அடையாளம் காண்பிக்கவல்லவனாக உள்ள எனது அந்த வினைகளைத் தீர்க்கும் மருந்தே! இவர்கள் போன்று பலம் கொண்ட இரண்டாவது யாரும் இல்லை என்பதான பலம் கொண்ட ஐந்து இந்திரியங்களைக் காண்பித்து, உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தை அனுபவிக்கவல்ல தகுதி கொண்ட நான், சிக்கித் தவிப்பதை அறியாதபடி உலகவிஷயங்களில் ப்ரமிக்கும்படிச் செய்து, ஆபத்து காலத்தில் துணை நிற்கும் உனது வியக்க வைக்கும் இனிமை கொண்ட திருவடித் தாமரைகளை, அணுகாதபடி செய்து, ஏதும் செய்யாமல் கடந்து நின்றாய்.

அவதாரிகை – “நீயே இவ்வாத்மாவுக்கு நிரதிசய புருஷார்த்தமென்னுமிடத்தை நான் அறியாதபடி சப்தாதி விஷயங்களைக் காட்டி என்னை ப்ரமிப்பித்துப் போகா நின்றாய்” என்கிறார்.

விளக்கம் – “இந்த ஆத்மாவிற்கு, இதற்கு மேல் வேறு இல்லை என்பதான உயர்ந்த புருஷார்த்தமாக நீயே உள்ளாய் என்பதை நான் அறியாதபடி, உலக விஷயங்களைக் காண்பித்து என்னை மயங்கும்படிச் செய்து அகன்றாய்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சூது இத்யாதி) சூது - உறுவது. “இவ்வாத்மாவுக்கு விஷய ப்ராவண்யம் நாச ஹேது, பகவதநுபவம் உஜ்ஜீவநம்” என்று. நான் அறியாவகை - இது நான் அறியாதபடி. (ஓரைவரைக் காட்டி - சுழற்றி) நான் உறுவதறியாதபடி சப்தாதி விஷயங்களைக் காட்டி ப்ரமிப்பித்து: உன்மத்தங்காய் தின்னப் பண்ணி. (உன்னடிப்போது நான் அணுகாவகை செய்து) உன் திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூக்களை நான் கிட்டாதபடி பண்ணி. மயிர் கழுவிருக்கிறவனைச் செவ்விப்பூச்சூடாமல் தடுப்பாரைப் போலே. (போதிகண்டாய்) கூடநிற்கில் இதெல்லாம் படவல்லேன் கிடீர்! “கூட நிற்கில் கண்ணோட்டம் பிறக்கும்” என்று கடக்கப் போவாரைப்போலே.

விளக்கம் – (சூது இத்யாதி) - சூது என்றால் “வந்து சேர்வது” அதாவது வரும் இடர். “இந்த ஆத்மாவிற்கு உலக விஷயங்களில் ஈடுபடுதல் என்பது அழிவிற்கான காரணம், பகவத் அனுபவம் பிழைப்பதற்காண உபாயம்” என்று நான் அறியாதபடி. (ஓரைவரைக் காட்டி - சுழற்றி) - நான் அழிவது அறியாதபடி புலன் விஷயங்களைக் காண்பித்து, என்னை மயக்கி, அதாவது உந்மந்தங்காய் என்பதை உண்ணும்படிச் செய்து. (உன்னடிப்போது நான் அணுகாவகை செய்து) - உனது திருவடிகள் என்னும் அழகாக மலர்ந்த மலர்களை நான் கிட்டாடபடி செய்து, தலைமுடியைக் கழுவி இருப்பவனை செவ்வி மலர் சூடாமல் தடுப்பது போன்று. (போதிகண்டாய்) – “எப்போதும் கூடவே இருந்தால் கண்களால் பார்க்கும்படி ஆகும்” என்று எண்ணி அகன்று செல்பவர்களைப் போன்று.

வ்யாக்யானம் – “நீர் சொல்லுகிறவையெல்லாம் நமக்குச் செய்யவரிது காணும்” என்ன; “ஓம், நீ அரியவை செய்யமாட்டாயிறே” என்கிறார் “யாதும் யாவரும்” என்று தொடங்கி. சேதநாசேதங்களென்றும் பிறிகதிர்ப்படாதபடி உன் வயிற்றிலே

வைத்து, ஒருபவனாய் முகிழ்விரியாததோர் ஆலந்தளிரின்மேலே, உனக்கு ரக்ஷகர் வேண்டுவதோர் அவஸ்தையை ப்ராபித்துக் கண்வளர்ந்தருளுவானொருத்தனல்லையோ? அரியவை செய்யவல்லை என்னுமிடத்துக்கு ஒரு பழங்கதை சொல்லவேணுமோ? (வினையேன் வினை தீர் மருந்தே) பாபமே நிரூபகமான என்னுடைய பாபம் போக்கும் மருந்தாக வல்லவனே! என்னுடைய சப்தாதி விஷய ப்ராவண்யத்தைப் போக்கி என்னை இப்படித் துடிப்பித்தவனல்லையோ!

விளக்கம் – இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நீவீர் கூறுவது ஏதும் நான் செய்யமாட்டேன், எனக்குச் செய்யவும் தெரியாது”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “ஓகோ! நீ செய்ய இயலாத அரிய செயல்கள் ஏதும் செய்யமாட்டாய் அல்லவோ?”, என்று கிண்டலாக “யாதும் யாவரும்” என்று கூறுகிறார். அசேதனங்கள் மற்றும் சேதனங்கள் ஆகிய ஏதும் ஒன்று கூட விடாமல், உனது திருவயிற்றில் வைத்து, முகிழ்விரியாத ஓர் ஆலந்தளிர் இலை மீது, உனக்கு ஓர் ரக்ஷகன் வேண்டுமோ என்று அச்சம் கொள்ளும் நிலையை ஏற்படுத்தி, திருகண்கள் வளர்ந்தருளுபவன் அல்லவோ? நீ அரிய பல செயல்களைச் செய்யவல்லவன் என்பதற்கு இது போன்று பழங்கதைகளைக் கூறவும் வேண்டுமோ? (வினையேன் வினை தீர் மருந்தே) - பாபத்தை மட்டுமே கொண்டு அடையாளம் காண்பிக்கலாம்படி உள்ள எனது பாபங்களைத் தீர்க்கும் மருந்தாக உள்ளவனே! எனது இந்திரிய விஷயங்களில் ஏற்படும் ஈடுபாட்டினை விலக்கி, உன்னை எண்ணியே நான் துடிக்கும்படிச் செய்தவன் அல்லவோ?

7-1-5. தீர் மருந்து இன்றி ஐந்து நோய் அடும் செக்கில் இட்டுத் திரிக்கும் ஐவரை
நேர் மருங்கு உடைத்தா அடைத்து நெகிழ்ப்பான் ஒக்கின்றாய்
ஆர் மருந்து இனி ஆகுவார் அடல் ஆழி எந்தி அசுரர் வன் குலம்
வேர் மருங்கு அறுத்தாய் விண்ணுளார் பெருமானே ஓ

பொருள் – அடியார்களுடைய விரோதிகளை அழிக்கும்படிச் செய்வதற்கு அடிப்படையாக உள்ள யுத்தத்தொழிலை எப்போதும் கொண்டுள்ள சக்கரத்தாழ்வானை ஏந்தி, விரோதிகளான அஸுரர்களுடைய கூட்டங்களை, அவற்றின் பக்கவேருடன் அழித்தாய். பரமபதத்தில் உள்ளவர்களுக்கு எல்லையற்ற இனிமையை அளித்து, அவர்களை நிர்வாகம் செய்பவனே! வேறு எந்தப் பரிகாரமும் இல்லாதபடி, ஐந்து இந்திரியங்கள் என்பதான நோயால் முடிக்கவல்லதான மயக்க நிலையில் உள்ள சரீரம் என்ற செக்கில் வைத்து

மயங்கும்படிச் செய்யும் ஐந்து இந்திரியங்களையும், ஏன் முன்பாகவும் பக்கங்களிலும் நெருக்கமாக நிறுத்தி, நெகிழவிடுபவன் போன்று நிற்கிறாய். விரோதியைப் போக்க வேண்டிய நீயே இவ்விதம் செய்தால், இந்த நோய்க்கு மருந்து யார்?

அவதாரிகை – “விஷயங்களாலும் இந்திரியங்களாலும் அப்ரதிக்ரியமாம்படி நலிந்து என்னை நீ கைவிட்டால் வேறு ரஷகர் உண்டோ?”, என்கிறார்.

விளக்கம் – “புலன் விஷயங்களாலும், புலன்களாலும் வேறு மருந்து இல்லாதபடி துன்புறுத்தி என்னை நீ இவ்விதம் கைவிட்டால், எனக்கு வேறு ரஷகன் உண்டோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தீர்மருந்தின்றி) வேறொரு ப்ரதிகரியையுண்டாகிலும் ஆற்றலாமிறே: ஸர்வசக்தியாலும் போக்கப் போகாதாகாதே. (ஐந்து நோயடும் செக்கிலிட்டு) சப்தாதி விஷயங்களாகிற நோயாலே இவ்வாத்மாவை முடிக்கும் சரீரமாகிற செக்கிலேயிட்டு. (திரிக்குமைவரை) பாதிக்கிற ச்ரோத்ராதிகளை. சரீரத்திலே ப்ரவேசிப்பித்து சப்தாதி விஷயங்களைக் காட்டி நெருக்குகிற ச்ரோத்ராதிகளை. (நேர்மருங்குடைத்தாவடைத்து) எதிரும் பக்கங்களுமாக அடைத்து. அபிமந்யு என்றொரு பாலனை நலிகைக்கு அதிரத மஹாரதர்களடங்கலும் சூழப்போந்தாப்போல, இந்திரியங்களைக் கையடைப்பாக்கி. (நெகிழ்ப்பானொக்கின்றாய்) இதுவோதான் எனக்கு நிலைநிற்கப்புகுகிறது? “இங்ஙனேதான் சொல்லுகிறதோ” என்று இருக்கவொண்ணாதபடி உன்பக்கல் பண்ணின விச்வாஸத்தையும் குலையாநின்றாய்.

விளக்கம் – (தீர்மருந்தின்றி) - வேறு பரிகாரம் ஏதேனும் இருந்தால் இந்தப் புலன்கள் மூலம் ஏற்படும் நோயைத் தீர்க்கலாம் அல்லவோ? ஸர்வேச்வரனுடைய சக்தியாலும் போக்கடிக்கப் போகாமல் அல்லவோ இவை உள்ளன! (ஐந்து நோயடும் செக்கிலிட்டு) - புலன்களின் விஷயங்கள் என்னும் நோயால் இந்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அழிப்பதான சரீரம் என்ற செக்கில் வைத்து. (திரிக்குமைவரை) - வருத்துகின்ற புலன் விஷயங்களை. சரீரத்தில் புகும்படிச் செய்து, ஓசை முதலான புலன் விஷயங்களைக் காண்பித்து, நெருக்கும் செவி போன்ற புலன்களை.

(நேர்மருங்குடைத்தாவடைத்து) - எதிரிலும் பக்கங்களிலும் அடைத்து. அபிமன்யு என்ற ஒரு பாலகனை துன்புறுத்துவதற்காக, மஹாரதர்கள் என்று கூறப்படும் அனைவரும் சூழ்ந்து நின்றது போன்று, இந்திரியங்களுக்கு என்னைப் பிடித்துக் கொடுத்து. (நெகிழ்ப்பானொக்கின்றாய்) - இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “இந்திரியங்கள் பாதகத்தை ஏற்படுத்தும் என்று அறியும் புத்தியை நாம் தந்தோம் அல்லவோ?”, என்பதற்கு விடை தருகிறார்; இவை நமக்கு பாதங்கள் என்ற புத்தி நிலைக்காதபடியும், உனது திருவடிகளில் உள்ள விச்வாஸத்தைக் குலைக்கும்படியும் நீ செய்து நிற்கிறாய்.

வ்யாக்யானம் - ஆனால் நம்படி இதுவாகில், உமக்கொரு பரிஹாரந் தேடிக் கொண்டாலோ என்றான்; (ஆர் மருந்தினியாகுவார்) என்னிடையாட்டம் பிறர்க்குக் கொடு காரியமில்லை; நான் நோவுபடா நின்றேன், நீ கைவாங்கினாய்; ஆனபின்பு, எனக்கு ஒரு ரக்ஷகருண்டோ? நானும் பிறருமில்லாதவன்று நீயுண்டு; நீ விட்டவன்று ஆருண்டு? “ஆனால் நீரோ?” என்றான்; நானும் கையுந் திருவாழியுமாயிருந்தேனாகில் நான் என்னை நோக்கிக் கொள்ளேனோ? மருந்தாம்போதும் ஒரு சேதான் வேணுமாகாதே. “மருந்தும் பொருளும் அமுதமுந் தானே”யிறே யிவர்க்கு.

விளக்கம் - இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “உம்மை நாம் கைவிட்டோம் என்று உமக்குத் தோன்றினால், உமக்கு ஏற்ற ஒரு பரிகாரத்தை நீவிர் தேடிக்கொள்ளலாம் அல்லவோ?” என்றான். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (ஆர் மருந்தினியாகுவார்) - என்னுடைய செயலுக்கு மற்றவர்களால் செய்யக்கூடியது ஏதும் இல்லை; நான் துன்பம் அடைந்தபடியே உள்ளேன்; நீயும் என்னைக் கைவிட்டாய்; இதன் பின்னர் எனக்கு வேறு ஒரு ரக்ஷகர் என யாரும் உண்டோ? நானும் மற்றவர்களும் ஏதும் செய்ய இயலாத நிலையில், உதவ நீ உள்ளாய்; ஆனால் நீயும் விட்டால் யார் உண்டு? இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “ஆனால் நீவிர் உம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளலாம் அல்லவோ?” என்பதற்கு விடை தருகிறார்; நானும் உன்னைப் போன்று திருக்கரமும் திருச்சக்கரமும் என்று இருந்தேன் என்றால், இவ்விதம் என்னை நானே நோக்கிக் கொள்ளமாட்டேனோ! மருந்து என்று உள்ளபோதிலும், ஒரு சேதநன் வேண்டும் அல்லவோ? இதற்கு ப்ரமாணம் மூன்றாம் திருவந்தாதி (4) -

மருந்தும் பொருளும் அமுதமுந் தானே - என்பதாக, அவனே அல்லவோ இவருக்கு அனைத்துமாக உள்ளான்?

வ்யாக்யானம் - (அடலாழியேந்தியசுரர் வன்குலம் வேர் மருங்கறுத்தாய்) யுத்தோந்முகமான திருவாழியை ஏந்தி அஸுரருடைய வலிதா குலத்தைப் பக்கவேரோடே வாங்கினவனே! அவ்வாஸநையோ உம்மை நலிகிறது? (விண்ணுளார் பெருமானேயோ) ஒருத்தன் சிறையிருக்க பிதாவும் மாதாவும் ப்ராதாக்களுமாய்க் கல்யாணஞ் செய்யக் கண்டு தான் கூடப் பெறாதே நோவுபடுமாபோலே, நித்யஸூரிகளும் பிராட்டியும் அவனுமாகப் பரமபதத்திலே யிருக்கிறபடியை அநுஸந்தித்து அங்கே கேட்கும்படி கிடந்து கூப்பிடுகிறார். “ஹா ராம! ஹா லக்ஷ்மண! ஹா ஸுமித்ரே” என்று பிராட்டி தனியே கிடந்து கூப்பிட்டாற்போல, பரமபதத்திலிருப்பும் அணி கலங்கும்படி கூப்பிடுகிறார்.

விளக்கம் - (அடலாழியேந்தியசுரர் வன்குலம் வேர் மருங்கறுத்தாய்) - யுத்தத்தில் எப்போதும் தயாராக உள்ள சக்கரத்தாழ்வானைத் திருக்கரத்தில் ஏந்தி அஸுரர்களுடைய வலிமையான குலத்தை, அதன் பக்கவேருடன் அறுத்தவனே! “இவ்விதம் நாம் விரோதிகளை அழித்ததோ உம்மைத் துன்பம் அடையும்படிச் செய்கிறது?”, என்று ஸர்வேச்வரன் கேட்க இவர், “அப்படி அல்ல. வேறு ஒன்றும் உண்டு” என்று கூறுகிறார். (விண்ணுளார் பெருமானேயோ) - ஒருவன் சிறையில் உள்ளபோது, அவனுடைய தாயும் தந்தையும் உடன் பிறந்தோர்களும் என்று பலரும் கல்யாணத்தில் ஆழ்ந்து இருக்க, தான் அங்கு இல்லாதது குறித்துத் துன்பம் அடைவது போன்று, நித்யஸூரிகளும் அவனும் பெரியபிராட்டியாருமாகப் பரமபதத்தில் உள்ள நிலையை எண்ணியவராக, தனது கூக்குரல் அங்கு கேட்கும்படியாகக் கிடந்து அழைக்கிறார். இதனை ஓர் உதாரணத்தால் விளக்குகிறார்; ஸுந்தரகாண்டம் (28-8) - ஹா ராம! ஹா லக்ஷ்மண! ஹா ஸுமித்ரே - ராமா லக்ஷ்மணா ஸுமித்ரா - என்று ஸீதை தனியாக நின்று அழைத்தது போன்று, பரமபதத்தில் உள்ள இருப்பானது கலங்கும்படி அழைக்கிறார்.

7-1-6. விண்ணுளார் பெருமாற்கு அடிமை செய்வாரையும் செறும் ஐம்புலன் இவை மண்ணுள் என்னைப் பெற்றால் என் செய்யா மற்று நீயும் விட்டால் பண்ணுளாய் கவி தன்னுளாய் பத்தியின் உள்ளாய் பரம் ஈசனே வந்து என் கண்ணுளாய் நெஞ்சுளாய் சொல்லுளாய் ஒன்று சொல்லாயே

பொருள் – பரமபதத்தில் இருப்பவர்களாக, அனைத்தையும் நியமிக்கும் உனக்குக் வைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ள வைந்தேயன் போன்றவர்களையும் கூட, உனக்கு அடங்கியுள்ள இந்தப் பூமியில் கொண்டு வந்து, அவர்களையும் துன்புறுத்தவல்லதான இந்த ஐந்து இந்திரியங்களானவை, அவற்றை வெல்வதற்கு ஈடாக உள்ள பலமற்ற என்னைத் துன்புறுத்தும்போது, இவற்றுக்கும் மேலே நீயும் கைவிட்டால், அவை என்னதான் செய்யாமல் இருக்கும்? ஈடுபாட்டுடன் அழைக்கும் எனது துன்ப பண்ணில் உள்ளாய், கவியில் உள்ளாய், ஈடுபாட்டில் உள்ளாய்; இவை மட்டுமல்லாமல் அனைத்தும் உனக்கு அடங்கி நடக்கும்படியாக அனைத்தையும் நியமிப்பவனாக உள்ளாய், எனது கண்களில் உள்ளாய், எனது நெஞ்சத்தில் உள்ளாய், எனது சொல்லில் உள்ளாய். இப்படிப்பட்ட நீ, எனது தளர்ச்சி நீங்கும்விதமாக ஒரு வார்த்தை கூறவேண்டும்.

அவதாரிகை – “அளவுடையாரையும் நலியக் கடவ இந்திரியங்கள், நீயும் கைவிட்டால், துர்ப்பலனான என்னை என்படுத்தா?” என்கிறார்.

விளக்கம் – “மிகுந்த ஞானம் கொண்டவர்களுக்கு கூட, துன்பம் உண்டாக்கும்படிச் செய்யவல்ல இந்திரியங்கள், நீயும் கைவிட்டால், பலம் அற்ற என்னை என்ன தான் செய்யாது?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (விண்ணுளார் பெருமாற்கு இத்யாதி) அயர்வறுமமரர்களதிபதிக்கடிமை செய்வாரையும் செறும். (பெருமாற் கடிமை செய்வாரையும் செறும்) ஒக்கப் பிறந்து இளையபெருமாளைப் போலேயடிமை செய்து திரிவாருண்டிறே. விண்ணுளாராய்ப் பெருமாற்கடிமை செய்வாரையும் செறும். திருவடியையுமகப்பட “எனக்கு” என்னப் பண்ணிற்றிறே, ஸுமுகனென்கிற ஸர்ப்ப விசேஷம் திருவடிகளிலே சென்று கிட்ட, பெரியதிருவடி ஓடிச் சென்று, “எனக்கு ஆமிஷமாயிருக்கிற இத்தைக் கைக்கொண்டு நோக்குவதே!” என்று வெறுத்து, “தேவரீரையும் நாய்ச்சிமாரையும் நெடுங்காலம் வஹித்துக் கொண்டு திரிந்தேன்; நான் என்பெற்றேன்?” என்றானிறே. இதிறே ஸம்ஸார ஸ்வபாவமிருக்கும்படி. அவன்தான் அவதரித்து சோகிப்பது மோஹிப்பதானாப் போலேயாயிற்று இவர்களும்.

விளக்கம் – (விண்ணுளார் பெருமாற்கு இத்யாதி) – இங்கு “விண்ணுளார் பெருமாற்கு அடிமை செய்வாரையும்” என்பதற்கு இரண்டுவிதமாகப் பொருள் கூறுகிறார். முதல் பொருளில் “முமுசுஷுக்கள்” என்று கொள்ளவேண்டும்; “அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி”யான ஸர்வேச்வரனுக்கு, ஸம்ஸாரத்தில் இருந்தபடி கைங்கர்யம் செய்யும் முமுசுஷுக்களையும் கூடத் துன்புறுத்தவல்ல இந்திரியங்கள்; அடுத்து, “நித்யஸூரிகள்” என்று இரண்டாவது பொருள் கொள்ளலாம்; (பெருமாற் கடிமை செய்வாரையும் செறும்) - ஆனால் நித்யஸூரிகள் இவ்விதம் கைங்கர்யம் செய்வார்களோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்; லக்ஷ்மணன் போன்று ஸர்வேச்வரன் கூடவே பிறந்து, கைங்கர்யம் செய்து தரிப்பவர்கள் உண்டு; இவர்களையும் கூட இந்திரியங்கள் வருத்தும். இதற்கு ஒரு உதாரணம் காண்பிக்கிறார். கருடனும் கூட “எனக்கு” என்று கூறலாம்படிச் செய்தன; ஸுமுகன் என்ற சிறப்பான ஸர்ப்பமானது கருடனிடம் அகப்பட்டது; அப்போது கருடன் பகவானிடம் ஓடிச் சென்று, “எனக்கு உணவாக உள்ள இதனைக் கைக்கொண்டு, ஏதும் செய்யாமல் உள்ளேனே! உன்னையும் பெரியபிராட்டியாரையும் நீண்டகாலம் எனது மேல் ஏற்றிக்கொண்டு சென்றுள்ளேன். இதனால் என்ன கிடைத்தது”, என்று கூறலாம்படிச் செய்தன. ஸம்ஸார இயல்பு இப்படி அல்லவோ இருக்கும்? ஆனால் கர்மவசப்படாமல் உள்ளவர்களுக்கும் இவ்விதம் ஆகுமோ என்றால், அவன் இங்கு அவதரித்து, சோகம் அடைந்து, மயக்கம் உற்று இருந்தது போன்று, இந்த நித்யஸூரிகளும் உள்ளனர்.

வ்யாக்யானம் – அன்றிக்கே, “அயர்வறும்மமரர்களதிபதி”யாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனுக்கு, ஸம்ஸாரத்திலே முமுசுஷுக்களாய்க் கைங்கர்யத்திலே யவகாஹித்திருக்கக் கடவரானவர்களையும் நெருக்கக்கடவ இந்திரியங்களிவை. ஒரு விச்வாமித்ர ஸுகரீவாதிகளைக் கண்டோமிறே. ஜ்ஞாநாதிகளான விச்வாமித்ரனகப்பட ஒரு விஷயத்தின் காற்கடையிலே நெடுங்காலங் கிடந்தானிறே. பெருமாளுக்குப் பரிவரான மஹாராஜர், பெருமாளை மின்னுக்கும் இடிக்கும் இரையாக விட்டு வைத்து நாலு மாஸம் இந்திரிய பரவசராய் அவ்வழியென்று நினைத்திலிறே. (மண்ணுள் இத்யாதி) இவர் தாம் விண்ணுளாரில் ஒருவராகாதேதான்? இவற்றுக்குத் தந்நிலமாவது; நான் இவையிருந்த இடந் தேடிச் சென்று கழுத்திலே கயிறிட்டுக் கொடு நிற்க வல்லேனொருவனாவது; இங்ஙனையிருக்கிற என்னைப் பெற்றால் இவை என் பண்ணா?

விளக்கம் – அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். முழுசுஷுக்கள் இந்திரியங்களின் வசப்பட்ட இடம் உள்ளதோ என்பதற்கு விடை தருகிறார்; “அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி” என்றபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கு, ஸம்ஸாரத்தில் முழுசுஷுக்களாக இருந்தபடியே கைங்கர்யம் செய்வதில் எப்போதும் மூழ்கியபடி உள்ளவர்களையும் கூட நெருக்கும்படி அமைந்துள்ள இந்திரியங்கள். ஒரு விச்வாமித்திரரையும் ஸுகீர்வனையும் நாம் பார்த்துள்ளோம். ஞானம் மிகுந்த விச்வாமித்திரன் கூட ஒரு விஷயத்தில் சிக்குண்டு நீண்டகாலம் கிடந்தார் அல்லவோ? இராமனுக்கு மிகவும் பரிவுடன் உதவி செய்வதாகக் கூறிய பின்னர், இராமனை நான்கு மாத காலங்கள் மின்னலுக்கும் இடிக்கும் இரையாக விட்டு வைத்து, தான் இந்திரியங்களால் பரவசம் அடைந்தபடி இருந்த ஸுகீர்வன், இராமனைக் குறித்து எண்ணவில்லை அல்லவோ? (மண்ணுள் இத்யாதி) - இவர் முன்பு விண்ணில் இருந்தவர் அல்லவோ? இவை இந்தப் பூமியில் வருத்தியபடியே உள்ளன; நான், இவை உள்ள இந்த இடத்தைத் தேடி வந்து கழுத்திலே சுருக்கு மாட்டிக் கொண்டு நிற்கும்படி ஆயிற்று; இப்படி உள்ள என்னை இவை அடையும்போது என்னதான் செய்யாமல் இருக்கும்?

வ்யாக்யானம் - (மற்று நீயும் விட்டால்) எல்லாரும் விட்டு, விழுந்து தரிக்கும் பூமியான நீயும் விட்டால். ரஷகனான நீ விட்டிலையாகில், மஹாராஜர் வாலியை வென்றாப்போல நானும் இந்திரியங்களை வெல்லேனோ? “தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம்” என்றானிறே. ஓரிடத்திலே கட்டி வைக்கிலிறே மநஸ்ஸை நியமிக்கலாவது? “இந்திரிய ஜயம் அரிது” என்று சொல்லுகிறாயாகில், ‘நம் பக்கலிலே மநஸ்ஸை வை’ ” என்றருளிச்செய்த நீயும் விட்டால்.

விளக்கம் – (மற்று நீயும் விட்டால்) - அனைவரும் விட்டு, விழுந்து உயிர் பிழைத்தபடி உள்ள இடமான நீயும் விட்டால்; அதாவது, அவன் வந்து மேலே விழுந்து ரஷித்தபடி உள்ள நிலை. ரஷகனாக நீ விடாமல் இருத்தால் மட்டுமே, ஸுகீர்வன் வாலியை வென்றது போன்று என்னால் இந்திரியங்களை வெல்ல இயலும். அவன் கைவிட்டால் இந்திரியங்களை வெல்ல இயலாதோ என்பதற்கு விடை தருகிறார்; கீதை (6-34) – தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம் – மனத்தை அடக்குதல் என்பது, காற்றை அடக்குவது போன்று

மிகவும் அரிதான செயல் என்றே நான் எண்ணுகிறேன் – என்று அவனே கூறினான். காற்றை ஓர் இடத்தில் கட்டி வைக்க முடிந்தால் அல்லவோ மனத்தை அடக்கியாள இயலும்? அல்லது, “நீயும் விட்டால்” என்பதற்கு வேறு ஒரு பொருளும் கூறுகிறார். “இந்திரியங்களை வெல்வது அரிது” என்று நீ கூறிய பின்னர், “நம் பக்கம் மனத்தினை வைப்பாயாக” என்று கூறிய நீயும் கைவிட்டால்.

வ்யாக்யானம் - “நான் விட்டிலேனீ! உம்மை விடுகையாவதென்?” என்றான்; ஆகில் நீ அஸந்நிஹிதனாயோ அசக்தனாயோ நான் இழக்கிறது? (பண்ணுளாய்) ஏன்னார்த்த ஸ்வரம் கேளாதிருக்கிறாயல்லையே. (கவி தன்னுளாய்) என்னுடைய ஆர்த்தி கர்ப்பமான உக்தி கேளாதிருக்கிறாயல்லையே. (பக்தியினுள்ளாய்) இப்படி சொல்லுவிக்கிற ஆற்றமை யறியாதிருக்கிறாயல்லையே. (பரமீசனே) உனக்கு முடியாததொன்று உண்டாயிருக்கிறாயல்லையே. உன் சேஷித்வம் ஏறிப் பாயாத இடமுண்டோ?

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “நான் உம்மை விடவில்லை. உம்மைக் கைவிடுகை என்பது எப்படி நிகழும்?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் விடை தருகிறார்; அப்படியானால் நான் உன்னை இழந்து நிற்பது என்பது நீ எனது அருகில் இல்லை என்ற காரணத்தாலா அல்லது உனக்கு சக்தி இல்லை என்று காரணத்தாலா? (பண்ணுளாய்) - என் துன்ப ஒலியை நீ கேட்காமல் இருக்கவில்லையே! (கவி தன்னுளாய்) - எனது துன்பங்களை உள்ளடக்கிய சொற்களை நீ கேளாமல் இருக்கவில்லையே! (பக்தியினுள்ளாய்) - இவ்விதம் என்னைக் கூறும்படியாகச் செய்யும் எனது ஆற்றாமையை நீ அறியாமல் இல்லையே! (பரமீசனே) - உனக்கு இயலாது என்ற ஒன்று உண்டாகி, அதனால் நீ செய்யாமல் இருக்கிறாய் என்பதும் இல்லையே! உனது எஜமானத்தன்மை செல்லாத இடம் ஏதும் உள்ளதோ?

வ்யாக்யானம் - (இந்திரியங்களுக்குமீசனே) இது கிடக்கிடு; நீதான் முன்பே செய்யாததொன்றுண்டோ? என்கிறார். “ஆனால் இனிச் செய்யவேண்டுவதில்லையே” என்றான்; நானும் நீ செய்த அம்சத்தில் குறையுண்டென்கிறேனல்லேன்; நீ செய்யாத அம்சத்தையிறே சொல்லுகிறதென்கிறார். (என் கண்ணுளாய் நெஞ்சுளாய் சொல்லுளாய்) பாஹ்யகரணங்களுக்கும் ஆந்தரகரணத்துக்கும் உன்னையொழிய

விஷயமுண்டோ? “நெடியானே”யென்று கிடப்பது, “உன்னை மெய்கொள்ளக்” காண விரும்புவது, “வஞ்சனே” என்பதாயிறே அவையிருப்பது. கவிதன்னுளாயென்று பாசுரஞ் சொல்லிற்று; சொல்லுளாயென்று வாகிந்திரியத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆனால், நம்மைச் செய்யச் சொல்லுகிறதென்? என்ன, (வந்து ஒன்று சொல்லாயே) எனக்காக நாலடி நடந்து வந்து, “நீ யஞ்சாதே கொள்” என்று என்னை, “மாசுச:” என்ன வேணும். “உன் ஸத் பாவத்தில் எனக்கு அதிசங்கை உண்டோ? என் கண் காண வந்து ஒன்று சொல்லுகையன்றோ எனக்குத் தேட்டம்” என்கிறார்.

விளக்கம் - (இந்திரியங்களுக்குமீசனே) - இவை ஒருபுறம் இருக்கட்டும்; நீ முன்பே “முடியானே” என்ற திருவாய்மொழியில் கூறியது போன்று செய்யாதது ஒன்று உண்டோ? இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “சரி, இனிச் செய்யவேண்டியது வேறு ஏதும் உண்டோ? இல்லையே”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “நீ செய்த கார்யத்தில் குறை உள்ளது என்று நானும் கூறவில்லை. நீ செய்யாத கார்யத்தை அல்லவோ கூறுகிறேன்”, என்கிறார். (என் கண்ணுளாய் நெஞ்சுளாய் சொல்லுளாய்) - புற இந்திரியங்கள் மற்றும் அந்தகரணம் ஆகியவற்றுக்கு உன்னை அல்லாமல் வேறு விஷயம் உண்டோ? ஆனால் அனைத்து இந்திரியங்களுக்கும் அவனே விஷயமாக இருக்கமுடியுமோ என்பதற்கு விடை தருகிறார். “முடியானே” என்ற திருவாய்மொழியைக் கூறுகிறார்; “நெடியானே” என்று கிடப்பதானது “உன்னை மெய் கொள்ளக் காண விரும்பி” என்பதாகும்; “வஞ்சனே” என்பதாக இவை உள்ளன. “கவிதன் உளாய்” என்று பாசுரத்தைக் கூறுகிறார்; “சொல் உளாய்” என்று வாக்கு இந்திரியத்தைக் கூறுகிறார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “ஆனால், நம்மை என்ன செய்யவேண்டும் என்று கூறுகிறீர்?” என்பதற்கு விடை அளித்தார். (வந்து ஒன்று சொல்லாயே) - எனக்காக நான்கு அடி நடந்து வந்து, “நீ அச்சம் கொள்ளாதே” என்று என்னிடம் கீதையில் (18-66) - மாசுச: - துக்கம் கொள்ளாதே - என்பது போன்று கூறவேண்டும். அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம்; “உனது இருப்பில் எனக்கு ஐயம் உள்ளதோ? என் கண்களால் நாம் காணலாம்படியாக வந்து ஒன்று உரைத்தல் அல்லவோ என் விருப்பம்” என்கிறார்.

7-1-7. ஒன்று சொல்லி ஒருத்தினில் நிற்கிலாத ஓர் ஐவர் வன் கயவரை
என்று யான் வெல்கிற்பன் உன் திருவருள் இல்லையேல்
அன்று தேவர் அசுரர் வாங்க அலை கடல் அரவம் அளாவி ஓர்
குன்றம் வைத்த எந்தாய் கொடியேன் பருகு இன் அமுதே

பொருள் – எப்போதும் உன் மீது உள்ள விச்வாசம் காரணமாக உன்னிடம் சரணம்
புகுந்த அன்று, தேவர்களும் அஸுரர்களும் பிடித்து இழுக்கும்படியாக, அலை வீசும்
திருப்பாற்கடலில், வாசுகி என்ற ஒரு பாம்பை, இதனைப் போன்று இரண்டாவது
இல்லை என்று கூறலாம்படி உள்ள மந்திர மலையைச் சுற்றி, அந்த மலையானது
அசையாமல் நிலை நிறுத்திய உபகாரத்தன்மையைக் காண்பித்து, எனக்கு
ஸ்வாமியாக உள்ளவனே! அவர்கள் போன்று அந்த அமிர்த்ததை விரும்பாமல்,
“உன்னையே பருகவேண்டும்” என்னும் ஆசை இருப்பினும் பருக இயலாதபடி
கொடுமையுள்ள நான், உன்னைப் பருகுவதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற
இனிமையானவனே! “ஒரு விஷயத்தை தேடித் தா” என்று என்னிடம் கூறி,
அதனைப் பெற்று அனுபவிப்பது முடிய ஒரு நிலையில் நிற்காமல், ஒன்றுக்கொன்று
சேராதபடி தனித்தனியாக சுதந்திரமான இந்திரியங்கள் என்றுள்ள, பழகியும் முகம்
அறியாத கயவர்களை, உனது எல்லையற்ற தயை இன்றி, எனது முயற்சியால் நான்
வெல்லவல்லவனோ?

அவதாரிகை – “நீ உபேக்ஷித்தால், அதிபலமான இந்திரியங்களை என்னாலே
வெல்ல உபாயமுண்டோ?”, என்கிறார்.

விளக்கம் - “நீ என்னை ஒதுக்கினால், மிகுந்த பலம் கொண்ட இந்திரியங்களை
என்னால் வெல்லும் வழி ஏதும் உள்ளதா?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஒன்று சொல்லி) “ராமோ த்விர் நாபிபாஷதே” என்பாரைப் பற்றிப்
பயங் கெட்டிருக்கிறேனோ? அங்ஙனையாகில், “ஏதத் வ்ரதம் மம” என்றதுவும்
தப்பாதிறே. (ஒன்று சொல்லியொருத்தினில் நிற்கிலாத) ஒரு வார்த்தையைச்
சொல்லி அதுக்கீடான ஓரர்த்தத்திலே நிற்கக்கடவதல்லாத ஒரு விஷயத்தைச்
சொல்லி, அது அனுபவிக்குந்தனையும் ஓரிடத்திலே நில்லாத. ஒருத்து -
ஒருமைப்பாடு. (ஓரைவர்) இப்படியிருப்பார் அநேகர். (வன்கயவரை) பழகப்பழக
நிர்க்குணரானவர்களை.

விளக்கம் - (ஒன்று சொல்லி) - அயோத்யாகாண்டம் (18-30) - ராமோ த்விர் நாபிபாஷதே - இராமன் இரண்டுவிதமாகப் பேசமாட்டான் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவனைப் பற்றியதால், இந்திரியங்கள் குறித்த பயம் விலகி நிற்கிறேனோ? அவனைப் பற்றினால் பயம் நீங்கும்விதம் எப்படி என்பதைக் கூறுகிறார்; “இரண்டாவது சொல் என்பதே என்னிடம் இல்லை” என்று இராமன் கூறுவதால், யுத்தகாண்டம் (18-33) - ஏதத் வ்ரதம் மம - இது எனது விரதம் - என்ற வாக்கும் தப்பாது அல்லவோ? (ஒன்று சொல்லியொருத்தினில் நிற்கிலாத) - ஒன்று உரைத்து, அதற்கு ஈடாக உள்ள கருத்தில் நிலை நிற்காத. அதாவது ஒரு விஷயத்தைக் கூறி, அதனை அனுபவித்து முடிக்கும்வரை அந்த ஓர் இடத்தில் நிற்காத. ஒருத்து என்றால் ஒற்றுமை அல்லது ஒரே கருத்து கொண்டு. (ஓர் ஐவர்) - இவ்விதம் உள்ளவர்கள் பலர்; அதாவது பல இந்திரியங்களை. (வன்கயவரை) - இந்திரியங்களாகிய அவர்களுடன் அன்றாடம் பழகியபடி இருந்தாலும், பழகப்பழக அன்பு இல்லாதபடி உள்ளவர்கள்; அவர்களை.

வ்யாக்யானம் - (என்று யான் வெல்கிற்பன்) “இன்றல்லவாகில் நாளை வெல்லுகிறான், தானே வென்று வருகிறான்” என்றிருக்கிறாயோ? (உன் திருவருளில்லையேல்) அவன் ப்ரஸாதமுண்டாகில் ஜயிக்கவுமாமாகாதே. “அருளென்னும் ஒவ்வாளுருவி எறிந்தேனைம்புலன்கள்” என்னக்கடவதிறே. உன்னை யண்டை கொள்ளாதே பாண்டவர்கள் துர்யோதனை வெல்லுமன்றன்றே, நான் இந்திரியங்களை வெல்லுவது. க்ருஷ்ணனை யாச்ரயித்து அர்ஜுநன் சத்ருக்களை ஜயித்தானிறே; “க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா:”.

விளக்கம் - (என்று யான் வெல்கிற்பன்) - “இன்று இந்த இந்திரியங்களை வெல்ல இயலவில்லை என்றால், நாளை வென்று நம்மிடம் வருவான்” என்று நீ பொறுத்துள்ளாயோ? (உன் திருவருளில்லையேல்) - அவனுடைய கடாசுஷம் இல்லை என்றால், அவற்றை வெல்ல இயலாது. அவன் கடாசுஷம் இருந்தால் இவற்றை வெல்லலாம் என்பதற்கு ப்ரமாணம் பெரியதிருவந்தாதி (6-2-4) - அருளென்னும் ஒவ்வாளுருவி எறிந்தேனைம்புலன்கள் - என்பது காண்க. இதற்கு ஒரு உதாரணம் காண்கிறார். பாண்டவர்கள், உன்னை அண்டி நிற்காமல் துரியோதனை வெல்லும் நாள் அல்லவோ நான் இவற்றை வெல்ல இயலும்?

க்ருஷ்ணன் அண்டி அல்லவோ அர்ஜுநன் பகைவர்களை வென்றான்! பாண்டவர்கள் க்ருஷ்ணனையே அண்டினார்கள் என்பதற்கு ப்ரமாணம் ஆரண்யபர்வம் (18-3-24) - க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா: - பாண்டவர்கள் க்ருஷ்ணனையே அடைந்தவர்கள், க்ருஷ்ணனையே தங்கள் பலமாகக் கொண்டவர்கள், க்ருஷ்ணனையே தங்கள் நாதனாகக் கொண்டவர்கள் – என்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (அன்று தேவரசுரர் வாங்க) “நம்மருள் பெற்று வென்றாருண்டோ?” என்ன; தூர்வாஸச் சாபத்தினின்று உன் ப்ரஸாதம் பெற்றன்றே தேவர்கள் கடலைக் கடைந்தது? தேவர்களும் அசுரர்களும் கைவாங்கக் கடைந்தானென்னுதல். அன்றிக்கே, வாங்குதல் வலித்தலாய், அவர்கள் தங்களுக்கே கடையலாம்படி பண்ணிக் கொடுத்தானென்னுதல். (அலை கடல் இத்யாதி) பெரிய அலையையுடைத்தான கடலிலே, ஒரு சித் வஸ்துவான வாஸுகியைக் கயிறாகக் கொண்டு, சலிப்பிக்கவொண்ணாததொரு பர்வதத்தை மத்தாகக் கொண்டு, அதை வாசுகியையிட்டுச் சுற்றி வைத்த நொய்ப்பம் எல்லார்க்கும் கடையலாம்படியிருக்கை; நமக்கும் கடையப்போம்படியாயிருக்கை.

விளக்கம் - (அன்று தேவரசுரர் வாங்க) - இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “நம்முடைய கடாஷ்டம் பெற்று வென்றவர்கள் உள்ளனரா?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் விடை கூறுகிறார்; தூர்வாஸர் மூலம் அடைந்த சாபத்தினைப் போக்க, உனது கடாஷ்டம் பெற்று அல்லவோ தேவர்கள் கடலைக் கடைந்தனர்? தேவர்களும் அஸுரர்களும் தங்களால் இயலாது என்று நிற்க, இவன் அல்லவோ கடைந்தான்! அல்லது வாங்குதல் என்பதற்கு வலித்தல் என்று பொருள் கொண்டு, அவர்கள் தாங்களாகவே கடையலாம்படிச் செய்து கொடுத்தான். (அலை கடல் இத்யாதி) - பெரிய அலைகள் கொண்ட திருப்பாற்கடலில், ஒரு சித் வஸ்துவாகிய வாசுகியைக் கயிறாகக் கொண்டு, தேய்மானம் ஏதும் இல்லாதபடியான ஒரு மலையை மத்தாகக் கொண்டு, அதனை வாசுகியை வைத்துச் சுற்றிய ஒரு நேர்த்தியானது, அனைவராலும் சேர்ந்து நின்று கடையலாம்படி இருந்தது. நாமும் சென்று கடையலாம்படி வைத்த.

வ்யாக்யானம் - (எந்தாய்) தாமும் ஒரு பிரயோஜனம் பெறப் பார்க்கிறாராகையாலே அது தம் பேறாயிருக்கிறபடி. (கொடியேன் பருகு இன்னமுதே) கடைந்தத்தையே ஆசைப்படப் பெற்றிலேன். நீ செய்தது கொண்டு திருப்தனாக வேண்டியிருக்க, “அட்டதொழியச் சுட்டது கொடுவா” என்று உன்னை நிர்ப்பந்திக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன்.

விளக்கம் - (எந்தாய்) - மற்ற பயன்களை எதிர்பார்த்தபடி உள்ளவர்களுக்காக அவன் செய்த செயலில் மயங்கி, “எந்தாய்” என்று ஏன் கூறவேண்டும் என்பதற்கு விடை தருகிறார். அடியார்களில் ஒருவர், அவர் விரும்பிய செயலைச் செய்தால், மற்றவர்கள் விரும்பிய கார்யமும் செய்யவேண்டும் என்பதால், தான் விரும்பிய கார்யத்தையும் செய்து தருவான் என்று தீர்மானித்து, அவர்களுக்காக இவன் செய்த அச்செயலைத் தனது பேறாகக் கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்; தானும் ஒரு பயனை எதிர்பார்ப்பதால், இவ்விதம் அவர்களுக்குச் செய்த செயலைத் தனது பேறாகக் கொண்டு “எந்தாய்” என்றார். (கொடியேன் பருகு இன்னமுதே) - அவ்விதம் கடைந்த செயலையே நான் ஆசைப்பட்டேன், ஆனால் பெறவில்லை. அல்லது, நீ செய்த அந்தச் செயலை எண்ணி மட்டுமே நான் மனநிறைவு கொள்ள வேண்டியவனாக உள்ளபோதிலும், சிறுத்தொண்டர் நாயனார் புராணத்தில் ருத்ரன் “அட்டது ஒழியச் சுட்டது கொடு வா - தனது பிள்ளையை அறுத்து, உடலைச் சமைத்து, அந்த பிள்ளையின் தலையை அடுப்பு அருகில் வைத்துவிட்டு, உடல் மாமிசத்தை விருந்தளித்த சிறுத்தொண்டனிடம் ருத்ரன் கூறியவை” என்பது போன்று உன்னை நிர்ப்பந்திக்கும்படியான பாபம் செய்தேன் என்கிறார்.

ஸ்வாமி பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி திருவாய்மொழிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ஸ்வாமி பெரியாழ்வார் அருளிச் செய்த

பெரியாழ்வார் திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி திருவாய்மொழிப்பிள்ளை அருளிச் செய்த
ஸ்வாபதேச வ்யாக்யானம் (மூலம் மட்டும்) மற்றும்
ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச் செய்த
வ்யாக்யானம் (மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்)
(பகுதி - 17)

1-2-11. நாங்கள் ஓர் நாலெந்து திங்கள் அளவிலே

தானை நிமிர்த்துச் சகடத்தைச் சாடிப் போய்

வாள் கொள் வளை எயிற்று ஆருயிர் வவ்வினான்

தோள்கள் இருந்த ஆ காணீரே சுரி குழலீர் வந்து காணீரே

பொருள் - திருஅவதரித்த நாள் தொடங்கி நாலெந்து மாதங்களிலே, சகடாசுரனைத் தனது திருவடி கொண்டு உதைத்து விட்டு, ஒளியுடையதும் வளைந்துள்ளதுமான பற்களையுடைய பூதனையின் முடிப்பதற்கு அரியதான உயிரை வாங்கினவனுடைய திருத்தோள் அழகினை வந்து காணுங்கள், சுருண்ட கூந்தலையுடைய பெண்களே, நீங்கள் வந்து காணுங்கள்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை ஸ்வாபதேச அவதாரிகை - திருமார்பில் நின்றும் திருத்தோளிலே பெருகுகிறார்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை ஸ்வாபதேசம் - (நாங்களித்யாதி) திருவவதரித்த நாள் தொடங்கி சென்ற மாஸத்தை நாலென்பது, அஞ்சென்பது, ஒன்பதென்பது, இருபதென்பதாய் காலத்தை மயக்குகிறது, காலக்ருத பரிணாம சக்தியில்லாமையிறே; அன்றிக்கே இது தன்னை திருஷ்டி தோஷ பரிஹாரார்த்தமாகவும் மயக்கி அருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். (தாளித்யாதி) கண் வளருகிறவிடத்திலே சகடாஸூரன் வந்து கிட்டுகிறவளவிலே முலை வரவு

தாழ்த்துச் சீறித் திருவடிகளை நிமிர்க்க, ப்ரதிகூலித்துக் கிட்டினவனாகையாலே அவன் முடிந்தமை தோன்றச் சாடினானென்கிறார். (சாடிப்போய்) என்றது சாடி விட்டென்றபடி. (வாஸ்கொளித்யாதி) இதுக்கு முன்னே செய்ததை பின்னை அருளிச்செய்தது முன்புள்ள யுகங்களும் ப்ரகாசித்தபடியாலேயாதல்; அன்றியிலே அந்வயத்தை நினைத்தாதல், ஒளியையும் வளைவையு முடைத்தான எயிற்றையுடைய பேச்சியுடைய. (ஆருயிர் வவ்வினான்) முடித்தற்கரிய உயிரை வவ்வினான். தோள்களிருந்த ப்ரகாரத்தை வந்து காணீரென்கிறார். வவ்வுதல் - வாங்குதலாய், அப்போது நெளித்த தோள்களிறே. (சுரிசுமூல்) தாந்த ரூப ப்ரபத்தி.

மாமுனிகள் வ்யாக்யான அவதாரிகை - திருமார்வினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருத்தோள்களினழகை யநுபவிக்கிறார்.

விளக்கம் - திருமார்பின் அழகை அநுபவித்த பின்னர் திருத்தோள்களின் அழகினை அநுபவிக்கிறார்.

மாமுனிகள் வ்யாக்யானம் - (நாள்களோரித்யாதி) திருவவதாரித்த பின்பு சென்ற நாள்கள் ஒரு நாலைந்து மாஸத்தளவிலே. மாஸம் நாலென்றும், அஞ்சென்றும், ஒன்பதென்றும், இருபதென்றும் தெரியாதபடி, இப்படி மயக்கி அருளிச்செய்வது, மங்களாசாஸந பரராகையாலே த்ருஷ்டி தோஷ பரிஹார்த்தமாக. (தாளையித்யாதி) தனித்துக் கண்வளர்ந்தருளுகிற விடத்திலே அஸுராவேசத்தாலே நலிவதாக வந்து கிட்டுகிற சகடத்தை முலை வரவு தாழ்த்துச் சீறி நிமிர்த்து, திருவடிகளாலே கட்டழியவுதைத்து. இவன் ஸ்தந்யார்த்தமாகத் திருவடிகளை நிமிர்த்தாலும் ப்ரதிகூலித்து வந்து கிட்டுகையாலே சகடம் பக்கமாகத் தட்டில்லையிறே. (சாடிப்போய்) என்றது சாடிவிட்டென்றபடி. (வாஸ்கொளித்யாதி) ஒளியையுடைத்தாய் வளைந்திருக்கிற எயிறுகளையுடையளான பூதனையுடைய முடித்தற்கரிய உயிரை அபஹரித்தவனுடைய. “பேய்ச்சி பெருமுலையூடுயிரை வற்ற வாங்கி யுண்ட வாயான்” என்னக்கடவதிறே. சகடாஸுர நிரஸநத்துக்கு முன்னே பூதநா நிரஸநமாயிருக்க, மாறியருளிச் செய்தது க்ரம விவக்ஷயாவன்று; ஹர்ஷாதிசயத்தாலே இன்னபடி சொல்லவேணுமென்ற றியாமை. எயிற்றையுடையவளை “எயிறு” என்கிறது, “ஒண்டொடி” என்னுமாபோலே. (தோள்களித்யாதி) அவள் முலைப்பாலோடே உயிரை வற்ற வாங்குகிறபோது நெறித்த தோள்களினுடைய அழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; சுருண்ட குழலையுடையரான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள்.

விளக்கம் – (நாங்கள் ஓர் இத்யாதி) - திருஅவதார நாள் தொடங்கி நாலைந்து மாதங்கள் கழிந்த பின்பு. “நாலைந்து” என்பது நான்கு மாதங்களா? ஐந்து மாதங்களா? ஒன்பது மாதங்களா? இருபது மாதங்களா? என்று நிச்சயமாகக் கூறாமல் ஏன் இவ்வாறு சந்தேகித்துச் சொல்லவேண்டும்? தன்னுடைய பிள்ளையான க்ருஷ்ணன் மீது அதிகமான பரிவு உள்ளதால், அவன் மேல் கண் த்ருஷ்டி ஏற்படாதபடி சொல்லுகிறாள். அதாவது பாலகனாக உள்ள காலத்திலே மனிதனுக்கு அப்பாற்பட்ட லீலைகளை இவன் செய்தான் என்றால், கண் த்ருஷ்டி ஏற்படும். இதனால் காலத்தை மயக்கிச் சொல்லுகிறாள். (தாளை இத்யாதி) - க்ருஷ்ணன் தனியாக உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் இடத்திலே, அசுரவேகத்தில் அவனைத் துன்புறுத்துவதற்காக வந்து, சகடாசுரன் கிட்டின சமயத்தில், “யசோதை முலைப்பாலைத் தருவதற்குத் தாமதம் செய்கிறாளே” என்று சீறித், திருவடிகளை நிமிர்த்த, அசுர குணமுடைய அச்சகடாசுரன் கிட்டியதால் அவனை உதைத்து முடித்து. (வாள் கொள் இத்யாதி) – ஒளியுடையதும், வளைந்து இருப்பதுமான பற்களை உடைய பூதனையின், முடிப்பதற்கு அரியதான உயிர்ச்சாபத்தை வாங்கினான். பெரியதிருமொழி (1-3-1) - பேய்ச்சி பெருமுலையூடுயிரை வற்ற வாங்கி யுண்ட வாயான் - என்பது போன்று, சகடாசுரனை அழிப்பதற்கு முன்பாக அன்றோ பூதனையை வதம் செய்தான்? இப்படியிருக்க, வரிசை மாறி அருளிச்செய்தது, முன்புள்ள யுகங்களும் ப்ரகாசமாகத் தோன்றியதாலே ஆகும். இல்லையெனில், அதிசயமான ப்ரீதி கிடக்க, இந்த முறையில்தான் சொல்லவேண்டும் என்னும் நியமம் இல்லாததாலே ஆகும். (தோள்கள் இத்யாதி) - அவளுடைய முலைப்பாலோடு சேர்த்து சாபத்தையும் வற்ற வாங்குகிறபோது, நெறித்துக் கிடக்கும் தோள்களினுடைய அழகு இருக்கிறபடியைக் காணுங்கள். சுருண்ட கூந்தலை உடைய பெண்களே நீங்கள் வந்து காணுங்கள்.

ஸ்வாமி பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி திருவாய்மொழிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்